

020 4:16 hores

Artèries inflades i llampades que couen s'acumulen a hores insomnes. Els ulls li criden. Es posa a la vora del llit i tragina el calaix. «Què n'he fet de l'encenedor?» A la nit silent, la llum llòbrega de la cigarreta es l'única torxa absurda, amiga muda, presència subtil que l'acompanya. La urbanització és fosca. La vegetació no deixa que entri per la finestra la llum de les faroles. Obre la porta i surt.

El borratxo de la casa sis torna del bar. S'arrapa a la paret i escup alcohol barrejat amb bilis. Després cau sobre el vòmit en la letargia sobrevinguda per l'esforç.

L'insomne passeja per l'ombra, de fet s'hi endinsa. No se li acut d'anar a socórrer aquella desfeta humana que s'arrebossa de fluids pudents. No és per manca d'humanitat. És una qüestió de coherència. Algú que es creu un ningú no pot esdevenir, de cop i volta, cap salvador del món. Algú que s'aproxima a un suïcida a la nit, no se'l pot destorbar amb precarietats com la d'un cos abandonat per voluntat pròpia.

Hi ha dos tipus de suïcides, els que arriben a l'acte de traure's la vida, i els altres; aquells que deixen de viure de manera subconscient. Suïcides que poden ser transitoris, de fet és el cas de l'insomne. La respiració pròpia li resulta un esforç al qual no li troba sentit.

De sobte, no sap perquè li ve un rampell d'energia, un impuls que neix d'on només hi ha buit. Agafa la cigarreta encesa, s'apropa al borratxo i li apaga al braç amarat de suor freda...

Unes hores abans el borratxo no ho estava.

Hi ha dos tipus de borratxos, els ocasionals i els assidus. Els ocasionals no són els perillosos els assidus sí. El borratxo de la casa sis, és un esporàdic. Tot el dia se'l passa escorxant animals. Diu que la vida no té sentit, diu que la societat resta luctuosa en valors. Tomba per la platja a hores que no hi ha ningú i desitja que li passi alguna aventura extraordinària sense moure cap dit. Tot just avui ha decidit anar a veure el partit en aquell petit bar que resta igual des de fa trenta anys. Un cubicle mediocre on la clientela se l'iguala de manera sarcàstica. L'amo del bar els diu amb sorna «que no teniu casa o què?» però com qui sent ploure. La televisió és una pantalla actual que desentona «en tecnologia no s'ha d'escatimar per veure futbol, no sigui cas que hi hagi algun miop entre els presents». El borratxo de la casa sis, és miop. Avui el seu equip ha perdut. S'ha begut deu cerveses després per assimilar-ho. Ha sortit i s'ha pixat al banc on la senyora del pis tres fa mitja per la tarda. Ha rigut. «gat merdós». Ha estossegat i ha escopit el portal cinc. S'ha mirat l'ombra que li ha ofert el vidre en aquelles hores. «què fas aquí, quin sentit tens» Es treu la berga i pixa el vidre. Expulsa l'orina amb força per regar tota la imatge negra que rebotava riallades absurdes. Una persiana s'obre amb força al bloc quatre. Algú diu alguna frase perduda...El borratxo veu com se li apropa el veí del bloc u. Sempre li ha semblat un paio esquerp que no es fa amb ningú. S'arrapa a la paret i escup alcohol barrejat amb bilis. Després cau sobre el vòmit en la letargia sobrevinguda per l'esforç.

A l'insomne l'ha vingut un rampell de eufòria. Hi ha perill en trobar rampells que t'acceleraran quan el costum és restar en una línia recta indivisible i contínua. De cop li ha trobat sentit a la vida. Gairebé ja no li couen els ulls i de sobte troba que és capaç de qualsevol gesta èpica. Agafa la cigarreta encesa, s'apropa al borratxo i li apaga al braç amarat de suor freda. Ho fa vàries

vegades, mentre el gest se li apropa a allò que podria assemblar-se a un somriure. El borratxo obre els ulls. Mai una burilla ha parit tan de pànic.

L'insomne dedeix que fa una nit perfecta per anar a la platja i banyar-se. Avui va amb companyia. «aquí se't passarà tot, la vida fins i tot malparit quina merda de sort que has tingut...»

A la retina morta, hores després la policia llegirà la mort per asfixia.

Al informe forense posarà 4:16 hores com a hora de la mort etfílica. Localitzat a la platja de ponent amb el cos amarat i blau. La bossa del petit establiment del bloc dos, no apareixerà mai a l'informe. Tampoc que l'insomne l'agafés de manera que no deixés cap petjada reconeixible. L'expedient d'investigació del cas, quedarà obert , per sempre, i l'hora quedarà reflectida en un calaix d'eterns oblidats.

...Artèries inflades i llampades que couen s'acumulen a hores insomnes. Els ulls li criden. Es posa a la vora del llit i tragina el calaix. «Què n'he fet de l'encenedor?» A la nit silent, la llum llòbrega de la cigarreta es l'única torxa absurda, amiga muda, presència subtil que l'acompanya...